

Arrest

nr. 170 127 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2013, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 7 september 2009 een asielaanvraag in.

Op 15 december 2009 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 26 januari 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 4 augustus 2010 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 september 2010 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 16 maart 2011 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 65.940 van 31 augustus 2011 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 12 september 2011 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 21 november 2011 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag van 21 november 2011 onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 101.654 van 25 april 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 21 november 2011.

Eveneens op 27 augustus 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 16 november 2012 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 januari 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 november 2012 onontvankelijk werd verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen door de verwerende partij.

Op 4 juni 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 5 juni 2013 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 november 2011, nl. de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

1. Artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1§, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O t. Italië, nr. 34742/10, §§, 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, *N.t. Verenigd Koninkrijk*, §42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. Is bijgevolg niet enkel dooslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of van een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, §86; EHRM, 2 mei 1997, *D.t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*)

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3"

Op 5 juni 2013 werden de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang.

Zo stelt de verwerende partij dat zij ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel moet nemen wanneer de vreemdeling overeenkomstig eerste lid, 2° van de voormelde bepaling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Ze stipt aan dat dit een gebonden bevoegdheid betreft, die elke discretionaire appreciatie uitsluit.

Artikel 7 waarnaar de verwerende partij verwijst, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit.

Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen.

Bovendien kan de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikel 2 en 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 25 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

De verzoekende partij stelt dat het afwijzen van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing voor zover wordt gesteld dat haar medische toestand niet levensbedreigend is. Voorts stelt ze dat de bestreden beslissing geen enkele motivering omvat waaruit zou blijken dat het afwijzen van haar aanvraag tot medische regularisatie geen vernederende behandeling zou uitmaken. Ze stelt dat de verwerende partij de medische regularisaties niet mag beperken tot levensbedreigende ziektes of tot een kritieke gezondheidstoestand. Ze vervolgt dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM niet relevant is daar artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt. In het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient onderzocht te worden of er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit, evenals of er een risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Aldus meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

In het tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing mogelijks een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Ze verduidelijkt dat wanneer uit de motivering niet blijkt dat de overheid heeft onderzocht of de ziekte ingeroepen door de aanvrager een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Opnieuw stelt ze niet akkoord te kunnen gaan met de stereotype afwijzing van haar verzoek, terwijl het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verder stelt ze dat om een verblijf op grond van medische redenen te kunnen verkrijgen de medische toestand een zekere ernst dient te vertonen om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. Echter is zij van oordeel dat dit niet inhoudt dat de ziekte levensbedreigend dient te zijn. Het volstaat dat gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of dat regelmatige consultaties nodig zijn. Ze herhaalt dat de verwerende partij dient na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Ze meent dat zulks niet is gebeurd en dat het duidelijk is dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Ze meent dat de verwerende partij te strigent interpreteert want dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dient te worden aangetoond. De verzoekende partij stipt aan dat zij op niemand kan terugvallen in haar land van herkomst en dat zij ook geen mutualiteit heeft in het land van herkomst. Voorts is verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de Mens schendt. Ze vervolgt dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens wordt gesproken van een directe bedreiging wegens kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt volgens haar ook ziekten in die op termijn een reëel risico kunnen zijn voor het leven of de fysieke integriteit bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Ze stipt aan dat artikel 9ter nauw aansluit bij artikel 3 van het EVRM en dat het dan ook logisch is om de rechtspraak van het EHRM te analyseren teneinde na te gaan wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de rechtspraak van het EHRM. Ze stipt aan dat haar tevens een bevel om het grondgebied met inreisverbod werd betekend. Er wordt geenszins gemotiveerd waarom de uitkomst van haar beroep niet wordt afgewacht. Ze is van oordeel dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Ze meent dat het bevel niet verenigbaar is met de aanvraag tot regularisatie. Er wordt niet gemotiveerd in het bestreden bevel omtrent haar persoonlijke situatie. Ze vervolgt dat de overheid verplicht is om een inreisverbod op een individuele wijze te motiveren. Tot slot stelt ze dat een verwijderingsmaatregel slechts mogelijk is na een uitspraak over de aanvraag om machtiging tot verblijf want gezien het huidige uitwijksbeleid kan ze op elk moment gerepatriëerd worden.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 juni 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten, dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkwerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter voldoet, kan het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoekende partij aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet. Wel moet de ziekte een minimum drempel van ernst bereiken om onder de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziene gevallen te ressorteren. Evenwel blijkt noch uit de wettekst, noch uit de relevante voorbereidende werken dat de wetgever heeft gewild dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter slechts lijkt op een "machtiging om te sterven". De stelling dat het toepassingsgebied van artikel 9ter samenvalt met dat van artikel 3 van het EVRM, zoals het thans door het EHRM wordt geïnterpreteerd, zou daar nochtans op neerkomen vermits het EHRM het lijden wegens "een natuurlijk voorkomende ziekte" slechts "in zeer uitzonderlijke gevallen" verbindt aan de door artikel 3 van het EVRM beschermde toestand. Niet enkel ziekten die direct levensbedreigend zijn kunnen leiden tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 9 september 2015, nr. 232.141).

In casu stelt de verzoekende partij dat niet werd onderzocht of haar ziekte een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt.

In zijn medisch advies stelt de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Uit het standaard medisch getuigschrift van (...) blijkt dat de betrokkene lijdt aan recidiverende pneumothorax, epigastralgie, anorexie, depressieve toestand, posttraumatische stress, tandabsces, hoofdpijn en chronische anxiodepressieve toestand.

Geen enkele van de pathologiën houdt een direct gevaar voor het leven in van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

De aangehaalde aandoeningen behoeven bovendien ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Deze problematiek houdt diensgevolge geen gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. (...)"

Uit de bovenstaande motivering blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch de schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Door enkel te stellen dat wanneer uit de motivering niet blijkt dat de overheid heeft onderzocht of de ziekte ingeroepen door de aanvrager een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, maakt de verzoekende partij gelet op de bovenstaande vaststelling geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Zoals reeds gesteld houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee hypothesen in. Enerzijds is er het geval van de vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit en daardoor niet in staat is te reizen en anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er geen actueel gevaar is voor zijn leven of fysieke integriteit en deze kan in principe reizen met dien verstande dat indien er geen behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of verblijf, hij het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. In beginsel kan de verzoekende partij gevolgd worden waar ze stelt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Wanneer echter wordt vastgesteld zoals in casu dat *“De aangehaalde aandoeningen behoeven bovendien ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode”* dan volstaat deze vaststelling vermits het duidelijk is dat de verzoekende partij geen verdere medische zorgverstrekking behoeft. De vermelding van de verzoekende partij dat zij niemand heeft waar zij op kan terugvallen in het land van herkomst en dat zij er geen mutualiteit heeft is dan ook niet relevant in casu en dit los van de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot een ongefundeerde bewering.

Wat betreft artikel 25 van de Universele verklaring voor de rechten van de mens beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren van dit artikel. Zo zet zij op geen enkele wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. Dit is echter geen ontvankelijk middel.

Waar de verzoekende partij artikel 3 van het EVRM aanhaalt en de rechtspraak van het EHRM onder loep neemt is de Raad van oordeel dat dit weinig relevant is nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk een nationale norm is. In de arresten M'Bodj en Abdida van 18 december 2014 zegt het Hof van Justitie dat het verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen vorm is van internationale bescherming, maar een nationale verblijfsregeling om humanitaire redenen. Hoe dan ook komt het hele betoog van de verzoekende partij erop neer dat dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Wat dit betreft volstaat het te verwijzen naar hetgeen reeds werd uiteengezet hieromtrent.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet voorzichtig is om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten, dient in casu te worden opgemerkt dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist nu het bestreden bevel haar samen met de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, werd betekend. Bovendien kan niet worden ingezien in welke mate het bestreden bevel contradictorisch is met de aanvraag om medische regularisatie. Dergelijke aanvraag houdt immers geen verblijfsrecht in, zelfs niet precair. Het is enkel wanneer een dergelijke aanvraag onontvankelijk wordt verklaard dat er overeenkomstig de wettelijke bepalingen een tijdelijk verblijfsrecht aan de verzoekende partij dient te worden toegekend.

Waar de verzoekende partij aanstipt dat een inreisverbod op een individuele wijze dient te worden gemotiveerd, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

De bewering van de verzoekende partij dat zij op elk moment kan gerepatriëerd worden gezien het huidige uitwijsbeleid is niets meer dan een blote bewering. Overigens blijkt dat de verzoekende partij nog steeds op het grondgebied verblijft. Inmiddels werd haar beroep ten gronde onderzocht, zodat zij geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel. Overigens beschikt de verzoekende partij over de mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen zoals de versnelling van haar vordering tot schorsing wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt.

Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU